

Diana Trzcńska

Uniwersytet Gdański

diana.trzcinska@ug.edu.pl

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1439-7240>

Glosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 11 stycznia 2021 r., II SA/Kr 652/20 (aprobująca)*

<http://dx.doi.org/10.12775/SIT.2022.048>

Teza:**

Istnieje obowiązek określenia wszystkich wskaźników i parametrów urbanistycznych dla terenów, na których dopuszczono zabudowę kubaturową, także dla terenów przeznaczonych jako lasy (jeżeli dopuszczono na nich możliwość zabudowy kubaturowej).

Analizowany wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 11 stycznia 2021 r., sygn. akt II SA/Kr 652/20, zapadł w następstwie rozpatrzenia skarg osób fizycznych (właściciele nieruchomości, objętych zaskarżoną uchwałą w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego) oraz wojewody. Zarzuty skarg dotyczyły różnych aspektów legalności uchwały w przedmiocie planu. Jednakże przedmiotem analizy w niniejszym opracowaniu jest wyłącznie jedno z zagadnień objętych zakresem skargi wojewody, odzwierciedlonych w wyżej sformułowanej

* Lex nr 3146559.

** Teza pochodzi od Redakcji SIT.

tezie – wynikające z podniesionego przez organ nadzoru zarzutu sprzeczności zaskarżonej uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym¹ poprzez brak wskazania wszystkich wskaźników i parametrów zabudowy dla obiektów kubaturowych stanowiących zagospodarowanie dopuszczalne na terenach lasów (ZL) i terenów infrastruktury technicznej – wodociągów (IW).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w całości, uznając skargę wojewody za uzasadnioną w całości. Jak wynika z uzasadnienia głosowanego wyroku, zaskarżona uchwała narusza art. 15 ust. 1 pkt 6 u.p.z.p. poprzez brak wskazania wszystkich wskaźników i parametrów zabudowy dla obiektów kubaturowych stanowiących zagospodarowanie dopuszczalne na terenach lasów (ZL) i terenów infrastruktury technicznej – wodociągów (IW). Zdaniem Sądu dopuszczenie w planie we wskazanych jednostkach planistycznych: ZL i IW, w których co do zasady wprowadzony jest zakaz zabudowy, w wyznaczonych terenach lokalizacji niezbędnych obiektów i urządzeń zapewniających możliwość użytkowania terenu zgodnie z jego przeznaczeniem, przy zachowaniu przepisów odrębnych, oznacza wprowadzenie możliwości zagospodarowania tych terenów za pomocą zabudowy kubaturowej. Jednakże w odniesieniu do wskaźników zagospodarowania tych terenów przewidziano jedynie przepis, zgodnie z którym „dopuszcza się indywidualną formę architektoniczną obiektów związanych z przeznaczaniem podstawowym, przy czym maksymalna wysokość 6 m”. Zdaniem Sądu orzekającego takie uregulowanie parametrów zabudowy, sprowadzające się wyłącznie do określenia wysokości zabudowy, jest niewystarczające w świetle brzmienia powołanego art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. Jak zaznaczył bowiem Sąd, poza określeniem jedynie wysokości zabudowy nie podano żadnych innych wskaźników zabudowy i zagospodarowania terenu, wynikających z u.p.z.p. W konsekwencji dla powyżej przywołanego przeznaczenia ZL i IW wprowadzona została możliwość zabudowy kubaturowej (rozumianej jako obiekty służące działal-

¹ Tekst jednolity: Dz.U. z 2022 r. poz. 503 ze zm., dalej: u.p.z.p.

ności leśnej oraz obiekty umożliwiające użytkowanie terenów IW), a nie zostały przedstawione wskaźniki zagospodarowania terenu, tj. minimalna i maksymalna intensywność zabudowy, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej czy też wysokość zabudowy.

W mojej ocenie przedstawione stanowisko Sądu zasługuje na aprobatę, z zastrzeżeniem jednak, że organ planistyczny określił jeden z obligatoryjnych wskaźników zabudowy w postaci maksymalnej wysokości zabudowy. Nie określił natomiast pozostałych wskazanych przez Sąd wskaźników, tj. minimalnej i maksymalnej intensywności zabudowy oraz minimalnego udziału procentowego powierzchni biologicznie czynnej, przez co w sposób istotny naruszył zasady sporządzania planu w rozumieniu art. 28 u.p.z.p. w zakresie obligatoryjnych ustaleń, jakie zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. powinny się w nim znaleźć.

Odnosząc się do powyższego stanowiska, w pierwszej kolejności należy wskazać, że powołany przepis art. 15 ust. 2 u.p.z.p. kształtuje treść uchwał w przedmiocie planów miejscowych. Przy czym, zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., w planie miejscowym określa się obowiązkowo m.in. zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania, w tym miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów.

W literaturze przedmiotu, w odniesieniu do treści objętych powołaną regulacją art. 15 ust. 2 u.p.z.p., wskazuje się, że stanowi ona jeden z elementów (obok treści wynikających z art. 15 ust. 3 i 4, art. 16 ust. 1 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p.) precyzujących zakres przedmiotowy regulacji stosunków społecznych poprzez stanowienie planu². Wymienione przepisy, a wśród nich analizowany art. 15

² Por. M. Szewczyk, *Treść i forma planu miejscowego*, w: M. Szewczyk,

ust. 2 u.p.z.p., określają zarazem granice ustawowego upoważnienia organów gmin do stanowienia planu miejscowego. Granice tego upoważnienia należy zatem rozpatrywać z uwzględnieniem zasady władztwa planistycznego gminy, a więc z perspektywy spraw, poddanych jej organom do regulacji za pomocą planów miejscowych. Tym bardziej więc materia ta tworzy zakres przedmiotowy, który z jednej strony musi znaleźć unormowanie w planie miejscowym, stanowiąc jednocześnie kategorię zastrzeżoną do wyłącznej kompetencji organów planistycznych. W odniesieniu do art. 15 ust. 2 u.p.z.p. Marek Szewczyk wskazuje, że w jego treści „ustawodawca radykalnie ograniczył przysługujące gminie władztwo planistyczne w zakresie decydowania o tym, jakiego rodzaju treści, spośród objętych ustawowym upoważnieniem do stanowienia planu miejscowego, zostaną ujęte w tych aktach. Owo ograniczenie płynie stąd, że ustawodawca w powołanym przepisie określił katalog spraw, które musi obejmować każdy plan miejscowy. Gmina, decydując się na uchwalenie planu miejscowego, musi określić co do zasady wszystkie elementy treści planu miejscowego przewidziane w art. 15 ust. 2 u.p.z.p. Przepis ten wymienia bowiem enumeratywnie treści planu miejscowego obligatoryjne bezwzględnie, stanowiąc, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo elementy treści wymienione w tym przepisie. W zakresie treści planu miejscowego wymienionych w art. 15 ust. 2 u.p.z.p. gmina nie ma żadnego wyboru”³.

W orzecznictwie sądów administracyjnych powyższe stanowisko znajduje co do zasady pełną aprobatę. Wskazuje się bowiem, że przepis art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w planie przewiduje się teren przeznaczony do

M. Kruś, Z. Leoński, *Prawo zagospodarowania przestrzeni*, Warszawa 2019, Lex.

³ Ibidem. Autor ten wskazuje dalej, że „Od powyższej reguły można – na podstawie przepisu art. 16 ust. 1 u.p.z.p. – wywodzić dwa, a w zasadzie trzy wyjątki. Z przepisu tego wynika bowiem, że możliwe jest uchwalenie planu miejscowego wyłącznie w celu: 1) »przeznaczenia gruntów do zalesienia« i 2) »wprowadzenia zakazu zabudowy«, jak również 3) »wyłącznie w celu przeznaczenia gruntów do zalesienia lub wprowadzenia zakazu zabudowy«. W każdym innym przypadku plan miejscowy powinien co do zasady określać cały pakiet spraw obejmujących wszystkie elementy treści wymienione w art. 15 ust. 2 u.p.z.p.”.

zabudowy, to obowiązkowo należy określić parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu⁴. W odniesieniu do konkretnych parametrów zabudowy orzecznictwo sądów administracyjnych dopuszcza szczególne sytuacje, w których brak ich określenia nie będzie prowadził do stwierdzenia nieważności planu. Przykładowo w odniesieniu do wskaźnika maksymalnej wysokości zabudowy NSA w wyroku z dnia 23 czerwca 2021 r. stwierdził, że w szczególnych przypadkach związanych ze specyfiką określonego terenu wskazywanie wysokości zabudowy nie jest obligatoryjne, a zatem nie było obowiązku określania wskaźnika maksymalnej zabudowy w odniesieniu do obiektów małej architektury, takich jak ławki, śmietniki, zadaszenia, tablice informacyjne. Obiekty takie – ze swej istoty – nie wymagają określania w miejscowym planie ich parametrów, dlatego pominięcie ich nie może być uznane za naruszenie prawa⁵. Podobnie w odniesieniu do wskaźnika liczby stanowisk dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową w orzecznictwie można odnaleźć pogląd, zgodnie z którym obowiązek określenia go nie dotyczy terenu zakwalifikowanego jako „strefa zamieszkania”, jako terenu, na którym obowiązują przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym⁶, gdzie kwestie dotyczące stanowisk postojowych dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową jednoznacznie reguluje art. 12a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych⁷. Jednocześnie niezbędności określenia tego wskaźnika sąd nie dostrzegł dla terenów, gdzie nie przewidziano żadnej nowej zabudowy, uznając w tym zakresie za wystarczającą regulację art. 12a ustawy o drogach publicznych⁸.

⁴ Wyrok WSA w Opolu z dnia 13 kwietnia 2021 r., II SA/Op 216/21, Lex nr 3184976.

⁵ Por. wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2021 r., II OSK 2805/20, Lex nr 3243554.

⁶ Tekst jednolity: Dz.U. z 2022 r. poz. 988 ze zm.

⁷ Tekst jednolity: Dz.U. z 2021 r. poz. 1376. Por. wyrok WSA w Szczecinie z dnia 15 kwietnia 2021 r., II SA/Sz 145/21, Lex nr 3190480.

⁸ Zgodnie z treścią powołanego przepisu organ właściwy do zarządzania ruchem na drogach, wyznaczając miejsca przeznaczone na postój pojazdów, wyznacza stanowiska postojowe dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingo-

Podsumowując zatem tę wstępną część rozważań, należy wskazać, że w doktrynie i orzecnictwie w zakresie analizowanej materii ukształtowało się stanowisko, zgodnie z którym art. 15 ust. 2 u.p.z.p. określa obowiązkowe elementy planu miejscowego, które każdorazowo winny zostać ustalone w jego treści. Określenie tych parametrów i wskaźników należy postrzegać jednocześnie w kategoriach realizacji przez gminę władztwa planistycznego w zakresie kształtowania ładu przestrzennego w gminie. Nie oznacza to jednak, że w konkretnych okolicznościach nie są możliwe odstępstwa od tej zasady. Prowadzi to do ukształtowania się dyrektywy interpretacyjnej, zgodnie z którą przepis ten wykląda się w ten sposób, że określenie w planie miejscowym danych z tego przepisu jest obowiązkowe „tylko wówczas, gdy zachodzi taka potrzeba i konieczność”⁹. Przy czym „przy ocenie, czy taka potrzeba oraz konieczność w określonym przypadku zachodzą, należy brać pod uwagę charakterystykę terenu, funkcję i sposób zagospodarowania terenu oraz charakter zabudowy. Jeżeli zatem stan faktyczny obszaru objętego planem nie daje podstaw do zamieszczenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustaleń, o których mowa w art. 15 ust. 2 u.p.z.p., to ich brak nie może stanowić o jego niezgodności z prawem”¹⁰.

W orzecnictwie sądowym wskazuje się zatem, że owa „obligatoryjność” elementów wymienionych w art. 15 ust. 2 u.p.z.p. nie może być rozumiana zbyt dosłownie oraz w oderwaniu od konkret-

wą, o której mowa w art. 8 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym: 1) na drogach publicznych; 2) w strefach zamieszkania, o których mowa w art. 2 pkt 16 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym; 3) w strefach ruchu, o których mowa w art. 2 pkt 16a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym. Stanowiska postojowe, o których mowa w ust. 1, w miejscu przeznaczonym na postój pojazdów wyznacza się w liczbie nie mniejszej niż: 1) 1 stanowisko – jeżeli liczba stanowisk wynosi 6–15; 2) 2 stanowiska – jeżeli liczba stanowisk wynosi 16–40; 3) 3 stanowiska – jeżeli liczba stanowisk wynosi 41–100; 4) 4% ogólnej liczby stanowisk, jeżeli ogólna liczba stanowisk wynosi więcej niż 100 (ust. 2 art. 12a ustawy).

⁹ Por. A. Plucińska-Filipowicz, A. Kosicki, w: *Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz aktualizowany*, red. A. Plucińska-Filipowicz, M. Wierzbowski, Lex 2021, art. 15 (teza nr 9).

¹⁰ Ibidem.

nych uwarunkowań planistycznych wprowadzanych dla danego terenu¹¹. Plan miejscowy musi bowiem zawierać poszczególne ustalenia, o których mowa w tym przepisie wówczas, gdy okoliczności faktyczne dotyczące obszaru objętego planem, wynikające zwłaszcza z istniejącego lub planowanego przeznaczenia i sposobu zagospodarowania terenu, uzasadniają dokonanie takich ustaleń¹². Potrzeba określenia tych parametrów i wskaźników musi zatem być zawsze powiązana z przeznaczeniem terenu i jego charakterystyką. Niewątpliwie zatem, o czym będzie jeszcze mowa poniżej, wiąże się ona z terenami, na których przewidziano tzw. zabudowę kubaturową. Przykładowo zaś nie dotyczy, z istoty rzeczy, terenów, na których przewidziano całkowity zakaz zabudowy.

Biorąc pod uwagę powyższe poglądy ukształtowane w doktrynie i orzecznictwie, należy uznać, że z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. wynikają obligatoryjne parametry, które co do zasady trzeba ustalić w planie. Wśród szczególnych uwarunkowań, z których można wywodzić ewentualną dopuszczalność odstąpienia od ich ustalenia, można wymienić przede wszystkim sytuację wprowadzenia

¹¹ Por. w tym zakresie aktualny pogląd NSA (wyrok z dnia 23 marca 2022 r., II OSK 944/21, Lex nr 3339566), w którym Sąd ten przypomina, że w orzecznictwie sądownoadministracyjnym konsekwentnie akcentowane jest stanowisko, zgodnie z którym „nie stanowi przekroczenia granic władztwa planistycznego przyjęcie przez radę gminy parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu innych niż wymienione w art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., o ile będą one pozostawały w zgodzie z celami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz istotą planowania przestrzennego”. W orzeczeniu tym NSA odwołuje się także do użytego w art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. pojęcia „gabarytu obiektu”, będącego również obligatoryjnym elementem, wymagającym określenia w planie miejscowym, wyjaśniając, że „gabaryty obiektu budowlanego to takie jego parametry, które pozwolą jednoznacznie określić, jakiej wielkości obiekt budowlany może powstać na danym terenie. Wielkość obiektu budowlanego określa nie tylko wysokość, ale i powierzchnia tego obiektu (podawana w m²) oraz jego kubatura (objętość). Wielkość ta zależy także od dopuszczalnej powierzchni zabudowy na danym terenie i konieczności zachowania powierzchni biologicznie czynnej. Oznacza to, że nie zawsze gabaryty obiektów powinny być w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określone koniecznie przez podanie wymiarów zewnętrznych ścian obiektu budowlanego”.

¹² Por. np. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 21 lutego 2018 r., IV SA/Po 1144/17, CBOSA.

zakazu zabudowy na danym terenie czy też możliwość lokalizowania wyłącznie obiektów małej architektury. Głosowane orzeczenie w zakresie uznania przez Sąd istotnego naruszenia zasad sporządzenia planu poprzez brak uwzględnienia parametrów, o których mowa w art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., dla jednostek planistycznych o symbolach ZL i IW, gdzie dopuszczono zabudowę kubaturową, należy zatem uznać za prawidłowe i w pełni uzasadnione. W mojej ocenie, biorąc pod uwagę szczególne uwarunkowania planistyczne, wynikające z głosowanego orzeczenia w odniesieniu do jednostek planistycznych o symbolach ZL i IW, na których została wprowadzona możliwość zabudowy kubaturowej rozumianej jako obiekty służące działalności leśnej oraz obiekty umożliwiające użytkowanie terenów IW, zaktualizował się obowiązek ustalenia parametrów, wynikających z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p.

Wskazane w art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. parametry zabudowy, obejmujące maksymalną i minimalną intensywność zabudowy, wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy czy minimalną liczbę miejsc do parkowania, w tym miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów, stanowią zbiorczą kategorię różnych wskaźników urbanistycznych, odnoszących się do szeregu obiektów stanowiących „zabudowę” w szerokim tego słowa znaczeniu. Pojęcie zabudowy ma bowiem zastosowanie do różnych kategorii obiektów budowlanych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane¹³. Stosownie do treści art. 3 pkt 1 tej ustawy budynki, budowle oraz obiekty małej architektury stanowią obiekty budowlane. Określenie ww. parametrów, w tym w szczególności: maksymalnej wysokości zabudowy (z tym zastrzeżeniem, że ten parametr, jako jedyny z katalogu, został określony w zaskarżonym planie), wskaźnika powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalnego udziału procentowego powierzchni biologicznie

¹³ Tekst jednolity: Dz.U. z 2021 r. poz. 1333 ze zm.

czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, jest jednym z zasadniczych instrumentów kształtowania ładu przestrzennego na danym terenie. Co więcej, wymóg ich ustalenia służy postawieniu pewnej granicy zabudowy w przestrzeni, bezpośrednio uzasadnionej wymogami ładu przestrzennego, ponad którą inwestorzy nie mają prawa realizować obiektów budowlanych. Określenie tych parametrów może wynikać z już ukształtowanych adekwatnych wartości istniejących obiektów w zakresie ww. wskaźników urbanistycznych i zamiaru kontynuowania ich w odniesieniu do nowej zabudowy, jak również z chęci wprowadzenia nowych założeń kształtowania ładu przestrzennego, podyktowanego względami ładu przestrzennego, w tym architektonicznymi. Nie ulega jednak wątpliwości, że dopuszczenie możliwości realizacji tzw. zabudowy kubaturowej, czyli – w okolicznościach głosowanego orzeczenia – budynków, wiąże się bezwzględnie z obowiązkiem określenia parametrów, o których mowa w art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., czego nie uczynił organ planistyczny w zaskarżonej uchwale.

W mojej ocenie zatem słusznie Sąd orzekający dopatrył się istotnego naruszenia zasad sporządzenia planu w analizowanym zakresie. Niewątpliwie, dostrzegając rolę planu miejscowego jako aktu normatywnego wpisującego się w determinantę prawną decyzji administracyjnych wydawanych w procesie inwestycyjnym, należy stwierdzić, że akt ten musi zawierać obligatoryjne ustalenia, wynikające z przepisów prawa. Przy tym muszą one spełniać warunek precyzyjności i jednoznaczności, gdyż w przeciwnym razie akt normatywny, jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, traci istotną dla uczestników procesu inwestycyjnego funkcję predykcyjną, a decyzje organów stosujących prawo stają się nieprzewidywalne i uznaniowe, czego ustawodawca chce uniknąć, zobowiązując organy planistyczne do określenia elementów, wskazanych w szczególności w treści art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. Dotyczy to zwłaszcza terenów, stanowiących jednostki planistyczne przeznaczone w planie miejscowym, ze względu na ochronę środowiska, na tereny zielone w szerokim znaczeniu (w tym np. na lasy), czyli z samej istoty wyłączonych spod zabudowy, na których jednak uchwałodawca miejscowy dopuszcza realizację obiektów kubaturowych o określonych funkcjach. Brak wskazania tych pa-

rametrów może prowadzić potencjalnie do realizacji zabudowy na terenie, gdzie z istoty jest ona wykluczona – o dowolnym kształcie, nie tylko godząc w zasadę uwzględniania ładu przestrzennego, ale także ochrony środowiska¹⁴, która była zasadniczą przyczyną wykluczenia na nich zabudowy. Incydentalny charakter zabudowy na takich terenach nie niweczy zatem obowiązku organu planistycznego w zakresie realizacji wymogów, określonych w art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. Brak określenia parametrów zabudowy dla budynków, których lokalizację dopuszczono w planie w jednostkach planistycznych ZL i IW, niewątpliwie prowadzi do niedopuszczalnej na gruncie art. 28 u.p.z.p. w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. sytuacji funkcjonowania w obrocie prawnym planu miejscowego, który dopuszcza zabudowę kubaturową o nieokreślonych parametrach. Brak określenia tych parametrów pozostaje więc w sprzeczności z podstawową zasadą uwzględniania w planowaniu przestrzennym ładu przestrzennego (art. 1 ust. 1 u.p.z.p.). Bez wątplenia organ gminy nie sprostął obowiązkowi jednoznacznego ustalenia tych parametrów, co oznacza zarazem, że uchybienie to ma charakter istotnego naruszenia zasad sporządzenia planu w rozumieniu art. 28 u.p.z.p.

STRESZCZENIE

Głosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Krakowie z dnia 11 stycznia 2021 r., II SA/Kr 652/20
(aprobująca)

Niniejsza glosa zawiera aprobatę stanowiska Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie, wyrażonego w wyroku z dnia 11 stycznia 2021 r., w kwestii stwierdzenia nieważności uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zakresie, w którym organ planistyczny nie określił obligatoryjnych parametrów zabudowy na terenach

¹⁴ Por. więcej na temat relacji między prawem planowania przestrzennego a ochroną środowiska – D. Trzcńska, *Prawo planowania i zagospodarowania przestrzennego z perspektywy środowiska i jego ochrony*, Warszawa 2018.

oznaczonych jako lasy, gdzie dopuszczono zabudowę kubaturową związaną z gospodarką leśną.

Słowa kluczowe: miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego; planowanie przestrzenne

SUMMARY

Gloss to the judgment of the Provincial Administrative Court in Cracow of 11 January 2021, II SA/Kr 652/20 (approval)

The author examines the judgment of Voivod Administrative Court in Cracow, accepting the court's position on declaring the invalidity of the resolution of Municipality Council concerning local law of planning and development because of the lack of establishing the obligatory urban parameters and indicators for building in the planning unit indicated as forest on which the authority allowed buildings connected with forestry.

Keywords: local spatial and development plan; spatial planning

BIBLIOGRAFIA

- Plucińska-Filipowicz A., Kosicki A., w: *Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz aktualizowany*, red. A. Plucińska-Filipowicz, M. Wierzbowski, Lex 2021.
- Szewczyk M., *Treść i forma planu miejscowego*, w: M. Szewczyk, M. Kruś, Z. Leoński, *Prawo zagospodarowania przestrzeni*, Warszawa 2019, Lex.
- Trzcińska D., *Prawo planowania i zagospodarowania przestrzennego z perspektywy środowiska i jego ochrony*, Warszawa 2018.

